

Jørn Lier Horst

Adevăruri ascunse

Traducere din limba norvegiană de
Ivona Berceanu

3
TREI

Trecu de două ori cu mașina prin dreptul casei albe impunătoare și a treia oară parcă în fața ei.

De dincolo de un gard viu străjuit de o împrejmuire albă din scânduri se zărea vila somptuoasă cu acoperișul în patru ape, înconjurată de copaci bătrâni cu ramuri dese. Ferestrele cu ochiuri mici nu lăsau să se vadă altceva decât întunericul dinăuntru.

Casa era mai mare decât își amintea și poate chiar prea mare pentru ea.

Trecuseră 19 ani de când o văzuse ultima dată. Atunci își promisese să nu se întoarcă niciodată. Acum însă urma să se mute aici.

Ridică plicul așezat pe scaunul din dreapta și îl scutură ca să scoată cheile. Erau prinse pe un breloc de plastic pe care avocatul notase numele bunicului pe o parte și adresa pe cealaltă parte: *Frank Mandt. Strada Johan Ohlsens, Stavern.*

Nu-și putea scoate din minte ideea că le avusese și *el* în mână. Că le scosese din buzunar, că se jucase cu ele și că le ținuse între degete.

Nu-i plăcea să se gândească la el ca la *bunicul ei* și nu folosea acel cuvânt. Se gândea la el ca la *Bătrânul*. Așa și-l amintea, ca pe un bătrân, chiar dacă ultima dată când îl văzuse n-avea mai mult de 50 de ani. Fusese un om înalt și puternic, cu ochi negri afundați în orbite, păr des și cenușiu și cu mustață albă.

Una dintre ultimele dăți când îl văzuse era într-o zi de 17 mai. De Ziua Națională, când ea participa la parada copiilor, au trecut și pe lângă casa lui, iar Bătrânul stătea pe veranda închisă, cu mâinile la spate și cu buzele încrețite. Încercase să-i facă semn cu mâna, însă el își întorsese spatele și intrase în casă.

Acum lăsa cheile din mână și se uită din nou la casă. Chiar și într-o zi călduroasă de iulie ca aceasta, simțea răceala pe care o emana clădirea.

Un scâncet de copil din scaunul de bebeluș o făcu să se întoarcă.

— Te-ai trezit, Maja mării? întrebă zâmbind și se întinse spre fiica ei. Am ajuns.

Fetița gânguri, surâse și clipi. Din fericire, nu semăna cu tatăl ei. Avea părul și ochii ei negri.

— Și gropițele mele când zâmbesc, spuse ea, gâdilând-o pe copilă sub bărbie și încercând să i le scoată în evidență.

Aveau să se descurce, doar ele două. Înainte era mereu împreună cu mama ei. Acum era împreună cu fiica ei.

Își îndreptă spatele și se întoarse către volan, băgă mașina în viteză și ocoli prin spatele casei până în dreptul porții garajului. Apoi luă cheile, ieși din mașină și o ridică pe fiica ei de pe bancheta din spate.

Intrarea avea o arhitectură deosebită, cu coloane și ornamente, așa cum se construiau casele acum o sută de ani.

Cheia se răsuci cu ușurință în yală. Înăuntru, aerul era proaspăt și curat, nu îmbâcsit, așa cum se temuse ea.

Avocatul făcuse exact ce îl rugase. Fuseseră scoase de-acolo mobila, obiectele gospodărești și restul lucrurilor. Tot ce i-ar fi putut trezi vreo amintire. Tot ce ar fi putut-o duce cu gândul la trecut.

Se duse în bucătărie și apoi până în camera de zi. Pașii îi răsunau între pereții goi.

Lumina soarelui se strecura palidă prin ferestre și de-a lungul podelei.

Casa ar putea fi confortabilă, se gândi ea privind afară, la parcul de vizavi. Vila ar putea fi ca un nou început în viața ei.

Scara impozantă care ducea până la etajul al doilea scârțâi. O mută pe Maja pe celălalt braț și o sprijini de șold, apoi se duse în fosta cameră a mamei sale. Rămase nemișcată o vreme, fără să simtă nimic, după care își verifică ceasul. Zece fără un sfert. Camionul putea să apară în orice moment.

Trecu în grabă prin celelalte camere, coborî scările și inspectă și restul casei.

Rămase puțin în fața ușii de la pivniță înainte să o deschidă. Aprinse lumina și făcu câțiva pași pe treptele tocite.

Acolo fusese găsit, într-o zi de ianuarie. Probabil căzuse cam din locul în care se afla ea acum. Jos, pe cimentul cenușiu, în conul acela de lumină, putea întrezări o pată mai întunecată. Concluzia fusese că a zăcut acolo timp de trei zile până să fie găsit de unul dintre tovarășii săi.

Ea era singura lui rudă, dar nu participase la funeralii și nici la pregătirile pentru înmormântare. La acel

moment, nu se gândise că era singura moștenitoare a vilei de un milion de coroane și a banilor din conturile lui. Când a aflat, primul gând a fost să nu accepte moștenirea, gândindu-se că banii de pe urma lui Frank Mandt erau atât de murdari, încât prefera să nu aibă nimic de-a face cu ei, însă apoi s-a gândit mai bine: de ce nu? Ar fi fost o mare prostie să spună nu.

O luă și pe fetița ei jos, în pivniță. Acolo, aerul era mai greu de respirat decât în restul casei. Se simțea un iz bolnăvicios, ca de fructe stricate sau flori de mult uitare în vază.

Într-una dintre încăperile pivniței era o cameră de baie cu saună și într-alta, care trebuie să fi fost o sală de sport, un spalier fixat în perete.

În cea mai îndepărtată găsi seiful. Avocatul o înștiințase că seiful încă există. Nu numai că era mare și greu, dar probabil că era prins în piroane de podea. Cei care debarasaseră casa căutaseră cheia, însă nu fusese de găsit. Avea încredere deplină în ei. Într-un sertar din bucătărie găsiseră aproape 30 000 de coroane într-un plic și îl lăsaseră neatins. Desigur, era posibil să fi fost prin casă mai mulți bani, pe care echipa să nu-i fi declarat, însă avea convingerea că nu dăduseră peste cheia seifului.

Îl atinse și își plimbă mâna pe el. Oțelul rece îi dădea fiori.

Apoi se lăsă pe vine, împinse într-o parte mica plăcuță de metal ce atârna deasupra yalei și încercă să se uite înăuntru.

O deranja că dispăruse cheia; seiful se afla în mijlocul încăperii și ocupa mult spațiu, împiedicând-o să renoveze pivnița dacă ar fi avut vreodată nevoie de acel spațiu.

Afară claxonă o mașină. Se uită la ceas: era ora 10. Cei de la firma de mutări erau punctuali.

Ieși și le deschise ușa. În timp ce ei parcau camionul cu spatele, ea își deschise portbagajul mașinii, scoase o cutie și găsi plăcuța de ușa pe care o făcuse acasă, în Oslo. O luă și o agăță de un cui, lângă ușa de la intrare.

Sofie și Maja Lund.

O vecină de vizavi aruncă o privire de după draperiile în carouri. Sofie îi făcu cu mâna, dar femeia nu schiță niciun gest.

William Wisting stătea în dreptul ușii de la dormitor, contemplând-o pe femeia care dormea în patul lui. Fâșii de lumină firave se strecurau printre draperii și cădeau pe chipul ei, pesemne fără să îi deranjeze somnul profund.

Lucra cu Christine Thiis de doi ani și ceva. Ea era cu 15 ani mai tânără decât el și avea doi copii adolescenți. După divorț, renunțase la o slujbă bine plătită ca avocat în Oslo și se mutase în Larvik, împreună cu copiii.

Era o persoană cu care era ușor să lucrezi, o interesau rezultatele, era energică și întreprinzătoare și avea fler, luând deciziile corecte la momentul oportun.

Întotdeauna discutau despre cazurile de la muncă. Ea era discretă cu privire la viața ei personală. Când participau la vreo conferință împreună, ea mergea direct în cameră după ce se termina sesiunea de specialitate. La sfârșitul programului, dacă echipa ieșea la o bere în oraș, ea nu se ducea niciodată și nici nu fusese vreodată la vreo petrecere de Crăciun. Prin urmare, Wisting fusese surprins când acceptase invitații la petrecerea de vară dată de el.

Câteva riduri de expresie de pe chipul ei trădau faptul că ea îi simțea prezența în cameră. Wisting închise încet ușa și coborî în sufragerie. Christine avea nevoie de somn. După ce băuse a doua sticlă de vin, Nils Hammer o adusese în dormitor, dar ceilalți rămăseseră în jurul mesei până în zori, la cel dintâi tril al păsărilor.

O muscă se foia într-un pahar de pe masa din sufragerie și începu să bâzâie chiar când se îneca în stropul de vin care mai rămăsese.

Wisting se îndreptă spre canapea, strânse pătura aflată pe ea și îndreptă pernele. Apoi adună paharele și le duse la bucătărie, umplu mașina de spălat vase și rămase în picioare lângă fereastră, privind la casa băițuită într-o culoare maro-închis din curbă, unde stătea Line.

Deși nu era tocmai împăcat cu motivul pentru care se mutase din Oslo în Stavern, se bucura totuși să fie aproape de ea. Ceea ce îl nemulțumea însă era că își cumpărase tocmai casa asta. Wisting simțea fiorul morții între pereții ei. Pe bărbatul care locuise acolo înainte îl chema Viggo Hansen și, cu opt luni în urmă, fusese găsit mort pe un scaun din sufragerie. Zăcuse acolo aproape patru luni, fără să vină niciun vecin să vadă ce s-a întâmplat cu el.

Pe Line nu părea să o îngrijoreze ideea că în casa ei murise un bărbat. Un comportament tipic pentru ea. Era neînfricăță și pragmatică. În plus, casa fusese un chilipir. Împrejurările au avut ca efect reducerea prețului mult sub valoarea pieței și, când trecuse pe acolo cu o zi în urmă, nu prea mai rămăsese nimic care să-i amintească de trecut. Totul fusese debarasat și aruncat. Bucătăria, baia și unul dintre dormitoare fuseseră deja reamenajate. Acum venise rândul sufrageriei.

Undeva în casă îi sună telefonul mobil. Îl găsi pe masa din camera de zi, dar nu apucă să răspundă.

Era Suzanne; încă avea salvat numărul ei. Nu mai vorbise cu ea de câteva luni și vederea numelui îi trezi emoții. O vreme, fuseseră foarte apropiați, iar Suzanne se mutase cu el. Relația durase câțiva ani, până când ea hotărâse să se despartă. Pentru Wisting, separarea încă era un subiect dureros. Nu atât de mult ca pierderea lui Ingrid, mama lui Line, și a fratelui ei geamăn, Thomas. Ingrid plecase pentru totdeauna. Suzanne însă nu era departe. Stătea în Stavern, unde avea o galerie-cafenea și un apartament la etajul de deasupra ei.

Își ținu respirația când sună din nou telefonul. Era tot Suzanne.

— Salut! răspunse el cu gâtul aproape uscat.

— Bună, îi zise ea. Suzanne sunt.

— Bună, repetă el și înghiți în sec. Ce mai faci?

— Ești acasă? îl întrebă fără să îi răspundă.

Wisting privi în jur. Cineva răsturnase un bol cu alune. Espen Mortensen întinsese pe covor câteva straturi de hârtie igienică, încercând să absoarbă berea scursă dintr-o sticlă răsturnată. Poșeta lui Christine Thiis era aruncată sub un scaun, iar conținutul era împrăștiat peste tot.

— De ce întrebi? răspunse el.

— Vreau să vorbesc ceva cu tine. Dar nu la telefon. În legătură cu cazul Hummel.

— Cazul Hummel? repetă Wisting, însă știa foarte bine despre ce e vorba.

Jens Hummel era taximetrist. Dispăruse cu tot cu mașină în noaptea zilei de 6 ianuarie, într-o vineri. Ultima persoană care îl văzuse în viață era un client care

coborâse în față la Grand Hotel de pe Storgata din Larvik, la ora 01:23. Totul se petrecuse cu o jumătate de an în urmă, iar cazul rămăsese neelucidat.

— Pot să trec pe la tine acum, înainte să se aglomereze cafeneaua, îi propuse Suzanne.

Wisting auzi pași la etaj. Probabil că se trezise Christine.

— Tocmai mă pregăteam să plec, spuse Wisting grăbit. Pot să trec eu pe acolo.

— Poți să ajungi înainte de ora 1?

Se uită la ceasul de la mână și încercă să-și amintească pe la ce oră se oprise din băut.

— Pot ajunge acolo într-o oră, răspunse el, dându-și seama, din felul cum îi mulțumise, că Suzanne zâmbea.

Din baia de la etaj răzbătea zgomotul apei curgând de la robinet.

Wisting reveni în bucătărie, scoase două cești din bufet și câteva capsule pentru cafetieră.

Scara ce ducea la etaj scârțâi. Când Christine Thiis intră în bucătărie, cafetiera murmură încet și scotea aburi.

— Bună, spuse ea răgușit.

Avea părul castaniu încă răvășit, dar se vedea că încercase să și-l aranjeze puțin.

— Îmi pare rău pentru...

Wisting o întrerupse.

— Cafea?

Ea încuviință printr-o mișcare a capului.

— Mi-ar prinde bine.

Se așezară de-o parte și de alta a mesei din bucătărie.

— Îmi cer scuze, repetă ea. Nu mi s-a mai întâmplat așa ceva până acum... De obicei mă duc acasă.

Sorbi din ceașcă și își dresе glasul.

— Vreau să spun că nu prea ies în oraș. Nu sunt obișnuită să beau alcool.

— Atunci aveai nevoie de ieșirea asta, spuse Wisting.

Își dădea seama cât de stânjenită se simțea în hainele cu care dormise.

— Probabil că aveai nevoie să îți iei povara de pe umeri, continuă el. Să te relaxezi complet și să nu te gândești la copii sau la muncă.

— Dar ar fi trebuit să merg acasă.

— Nu te aștepta nimic acolo, oricum, spuse Wisting zâmbind.

Prinse ceașca de cafea între mâini și își dădu seama că era plăcut să aibă companie la masa din bucătărie.

— Te pot duce eu acasă cu mașina după aceea, se oferii el.

Ea refuză dând din cap.

— Pot să iau un taxi.

El ridică mâna în semn că nu îl încurca cu nimic.

— Oricum trebuie să plec. A apărut ceva în cazul Hummel.

Expresia lui Christine se modifică, de parcă rușinea ar fi dispărut brusc, și redeveni alertă.

— Jens Hummel? Am revizuit cazul săptămâna trecută și am convenit să-l suspendăm. Acum s-a ivit ceva nou?

— Încă nu știu. Mă întâlnesc cu cineva care vrea să vorbim despre el.

Christine Thiis se aplecă peste masă.

— Ce s-a scris în ziare este total greșit, continuă ea. Chiar am făcut tot ce am putut în ancheta aia.

Wisting își întoarse privirea. Christine se referea la un articol publicat cu o săptămână în urmă. Subiectul misterioasei dispariții ajunsese pe prima pagină și în

ianuarie, dar fără să stârnească interesul publicului. Jens Hummel nu avea rude apropiate care să exercite presiuni asupra poliției și presei. Singura rămasă să-l jelească era bunica lui.

Când mass-media devenise interesată de reluarea subiectului, contribuise și Wisting, în speranța că mediatizarea cazului avea să-i ofere noi indicii. Nu întotdeauna trecerea timpului înseamnă zădărnicierea rezolvării unui caz. Uneori, zvonurile și bârfa se puteau propaga în cercuri din ce în ce mai largi, ajungând în final la cineva dispus să discute cu poliția. În astfel de situații, noile articole din mass-media puteau fi factorul declanșator.

Totuși, când a apărut articolul, opinia publică avea o atitudine negativă față de poliție în general și față de Wisting, în calitate de responsabil de caz, în special. Din articol nu reieșea ce ar fi putut să facă poliția diferit, însă lăsa impresia că anchetatorii dăduseră dovadă de lipsă de interes și nu acționaseră cum trebuie. Lipsa de rezultate vorbea de la sine. Poliția nu reușise nici măcar să găsească mașina lui Hummel. Statisticile semestriale publicate recent, de unde reieșea că poliția făcuse cu aproximativ 20% mai multe controale în trafic decât în anul precedent, au fost folosite ca argument pentru deciziile eronate și prioritățile greșite. În cazul de față, întreaga empatie a cititorilor se îndrepta nu către poliție, care avea de rezolvat un caz extrem de dificil, ci către bunica lui Hummel, care își pierduse unicul nepot.

Wisting era obișnuit să fie criticat. De regulă, criticile nu îl afectau, dar de data asta le resimțise altfel. Îi reaminteau de faptul că eșuaseră. Iar cazul Hummel trezise în el o stare de neliniște, un sentiment supărător care îi spunea că nu este îndeajuns de bun.

— „Dispărut fără urmă” nu a fost nicicând o expresie mai potrivită, continuă Christine Thiis. Ai zice că informațiile despre trafic, de la punctele de taxare, de la taximetre și computerele de bord ar putea să ne spună unde se află și el, și mașina lui, dar nu avem nimic.

Wisting încuviință. Vedea cercetările din cazul Hummel drept niște zile irosite. Refăcuseră împreună succesiunea evenimentelor din ultimele 24 de ore de dinaintea dispariției lui Hummel, dar nu găsiseră niciun indiciu despre locul unde s-ar putea afla. În același timp, încercaseră să-și facă o idee despre cine era Jens Hummel. Informațiile obținute le ofereau un tablou complex. Avea 34 de ani și locuia singur. Până la vârsta de 25 de ani avusese o serie de îndeletniciri ciudate și apoi ajunsese șofer de taxi. În urmă cu cinci ani primise propria licență și mașină. După aproape zece ani petrecuți la volan, își crease un cerc extins de relații, format din persoane dintre cele mai diferite. Polițiștii îi chestionaseră pe cei mai mulți dintre cunoscuții lui, dar nimeni nu putuse să spună nimic care să facă lumină în acest caz.

Cazurile de dispariție sunt întotdeauna dificile, nu doar pentru că nu există un loc al crimei, ci și pentru că nu este ușor să gestionezi o investigație care se desfășoară pe mai multe planuri concomitent.

Wisting și Christine se așezară, cu ceștile de cafea în mâini, și dezbătură cele mai interesante ipoteze. Una dintre ele ar fi fost aceea că dispariția era consecința unei rețelări de conturi legate de traficul de droguri. Se zvonea că Hummel era unul dintre furnizorii locali și că transporta droguri sub acoperirea taximetriei. Într-o vreme, e posibil să fi transportat și prostituate, dar, chiar dacă acea

informație se confirmase, tot nu-i ajutase să facă vreun progres.

Wisting se uită la ceas. Trebuia să plece.

În mașină discutară și alte subiecte. Despre vară și locurile în care aveau să-și petreacă vacanța.

— Eu nu plec nicăieri, spuse Christine Thiis. Dar tu?

— I-am promis lui Line că o ajut să renoveze. Susține că mă pricep la tapetat pereții.

Christine Thiis zâmbi și păru să cadă pe gânduri.

— Copiii vor sta la tatăl lor o lună. O să fie straniu să fiu singură atât timp.

Wisting viră în dreptul casei ei.

— Mulțumesc că m-ai adus acasă. Și îmi cer încă o dată iertare că n-am plecat de aseară.

— Nu e nicio problemă, o asigură.

— Să mă suni, îl rugă ea, așezându-și mâna peste a lui.

Wisting îi întâlni privirea, iar Christine clipi de mai multe ori înainte să-și retragă mâna.

— Dacă află ceva, vreau să spun. Dacă primești un răspuns despre ce s-a întâmplat cu Jens Hummel.